

Autor: Baron Bodissey

Zatímco federální vláda a opozice v Bundestagu neústupně trvají na tom, že přistěhovalectví je nepostradatelným přínosem Německu, intenzita konfliktu mezi některými skupinami přistěhovalců a Němci stále narůstá. Jedním z příkladů jsou libanonské klany, které představují hierarchicky organizované skupiny stmelené silným etnickým uvědoměním a pevnou rodinnou soudržností. Tyto skutečnosti jsou pak dále podpořeny i velkým množstvím mladých mužů, připravených bojovat se společností, **tvořenou malými rodinami a zastupovanou liberálními institucemi**, která se může jen těžko bránit tváří v tvář takovému soupeři.

Jeden ze zaměstnanců berlínského Zemského kriminálního úřadu již na toto upozornil v roce 2002. Berlínská soudkyně pro mladistvě Kirsten Heisigová obvinila libanonské gangy z „neomezované degradace společnosti“, zatímco berlínský hlavní prokurátor Roman Reusch varoval v souvislosti s nimi před „situací podobné občanské válce“ ve městě. Nejmenovaný policejní vyšetřovatel zmínil, že **tyto gangy považují Němce za „společnost, která zaslouží být drancována, společnost, která je od narození odsouzená být společností obětí a ztroskotanců“** a sociolog Ralph Ghadban považuje jejich chování za „hrozbu sociálnímu smíru.“ Tajná zpráva z konference ministrů vnitra již před mnoha lety uvedla, že všechny pokusy integrovat tyto gangy selhaly a že rozpuštění těchto kriminálních struktur, majících stejný etnický původ, by bylo možné jen přinejlepším „pouze v určitých oblastech.“ Předseda berlínské Policejní federace Eberhard Schönberg se v této souvislosti zmínil o „úplné ztrátě státní autority“.

Policie se během svých pouličních hlídek často setkává s agresivními skupinami mužů, kteří pochází z rodin, ve kterých deset dětí na jednu matku není žádnou zvláštností. Tito muži se vyskytují ve velkých počtech a mohou být rychle mobilizováni, díky nezaměstnanosti, která dosahuje až 90% výše a jejich kulturnímu zvyku trávit veškerý svůj čas na ulici. Policie musí stále častěji ustupovat a dokonce i banální silniční prohlídky, kdy dojde k zastavení některého z příslušníků těchto rodin, mohou být uskutečněny jen díky zvláštním policejním posilám.

Podle komisaře pro integraci v Neukölln mají mužští členové libanonských klanů celkovou tendenci k zvláště vysokému stupni agresivity. Děti z těchto rodin si stále více uvědomují, že žádný Němec se nenachází v pozici, ze které by je mohl omezovat. Pouhé vyslovení jména jejich rodiny by mělo stačit k tomu, aby donutilo ostatní dát jim jejich peníze a osobní věci. Napomenutí ve škole, nebo jen pouhá kritická zmínka souseda je chápána jako útok proti kolektivní cti komunity, na které je kdokoli z nich připraven násilně reagovat. Jednotliví členové klanu se mohou kdykoli spolehnout na pomoc mnoha svých mužských příbuzných. Tak například v březnu 2012 Němec Sven N., který v rámci sebeobrany smrtelně zranil Libanonce v Neuköllnu, musel opustit oblast poté, co mu bylo libanonským klanem vyhrožováno. Útočník, který přišel o život, byl mnoha svými příbuznými, stejně jako i Turky a Araby, považován za mučedníka a jeho pohřbu se zúčastnilo mnoho tisíc muslimů.

Centry těchto klanů jsou Berlín a Brémy a příslušníci těchto klanů mají silný sklon k páchání trestné činnosti. Podle údajů policejního ředitelství v Brémách je 1000 z celkového odhadovaného počtu 2600 Libanonců v Brémách vedeno jako podezřelí ze spáchání trestných činů (většinou jde o muže). Statisticky vzato se poté dobereme faktu, že téměř každý Libanonec byl alespoň jednou účastníkem trestního řízení. V Berlíně je podíl mladých Libanonců na loupežných přepadeních téměř šestnáctkrát vyšší než podíl etnických Němců. Celkový počet Libanonců ve vězení je čtrnáctkrát vyšší ve srovnání s jinou mužskou populací stejného věkové kategorie. Dokonce i mezi těžkými zločinci jsou Libanonci nadpočetně zastoupeni. Bývalý berlínský hlavní prokurátor Roman Reusch mluví o „úplném výcviku ke kriminální činnosti“ v některých libanonských klanech. Policejní zdroje uvádějí podobné informace. Mužští rodinní členové začínají často páchat trestnou činnost již od útlého věku a uvěznění je v jejich okolí chápáno jako určitý druh iniciačního rituálu.

Zášť k Němcům je extrémně rozšířená mezi mnoha členy libanonských klanů, kteří podle reportáže německých novin Süddeutsche Zeitung **„nesnáší všechno, co není součástí jejich kultury, na prvním místě a především Němce.“** Podle údajů ze sdělovacích prostředků popisuje interní policejní zpráva situaci Němců v místech, kde je silná početní převaha Libanonců následovně:

„Pro německou mládež, která bydlí ve čtvrtích, kde dominují etnické gangy, je situace podle policejních odborníků velmi dramatická. **Jejich ústupky, doprovázené obranným chováním jsou chápány jako slabost, což znamená ztrátu cti - a vystavuje je nebezpečí.** Počet německých teenagerů, kteří jsou zmláceni nebo oloupeni, protože jsou v problematických čtvrtích, které ovládají menšiny, považováni za snadnou kořist, je signifikantní.“

Komisař pro integraci v Neukölln uvádí typický příklad obtěžování ze strany libanonské rodiny:

„Před nedávnem obdržel Arnold Mengelkoch telefonát od jednoho páru. Pár žil v

nájemním domě, ve kterém rovněž žila i jedna nechvalně proslulá kurdsko-libanonská rodina. Řekli, že ze strachu o svoji bezpečnost nevedou svoje jména, a poté oznámili, že byli obtěžováni na jednom z postranních chodníků mladými z výše uvedené rodiny. „Chtěli jsme si jen vyjet na kolech, ale oni nechtěli posunout svá kola a tak jsme je vzali a postavili stranou. Hned na to mladí vyskočili, plivali na nás, napadali a kopali do nás za vyhrožování, „My víme, kde bydlíte!“, Ví to, protože bydlí ve stejném domě. Třásli se strachy a řekli, že nechtějí podat stížnost a uvést svá jména do výpovědi, protože by se pak libanonská rodina na ně rozzuřila. Takto to dál nejde; tohle není bezprávná zóna a ty rodiny toho musí nechat!“

Starosta postižené neunköllnské čtvrti Heinz Buschkowsky v této souvislosti poukázal na odlišné kulturní podmínky, které brání prosazování ze strany Němců:

„Nepřítelem jsou nenávidění Němci, kteří jsou terčem jejich agrese a kteří nemají žádné prostředky, jak se bránit náhlému sročení davu (flash mobs), které je schopno se utvořit během několika minut prostřednictvím SMS, kdy se Libanonci okamžitě začnou chovat výhrůžně a agresivně. Němci jsou považováni za snadnou kořist... Vychováváme naše děti k nenásilí. Odmítáme násilí při podobných střetnutích a učíme tomu i naše děti. Ostatní ale učí své chlapce být silnými, statečnými a připravenými k boji. Počáteční stav u nich se prostě nedá srovnávat.“

Také státním úředníkům je stále častěji vyhrožováno a jsou zastrašováni. Proto se i oni snaží vyhnout konfliktům s klany. Byly hlášeny případy z Brém, kdy policie zastavila prošetřování stížností, podaných Němci na libanonské klany. Soudci a prokurátoři musí být pod policejní ochranou, protože jsou vystaveni výhrůžkám ze strany příslušníků těchto klanů. Berlínská soudkyně pro mladistvé Kirsten Heisigová řekla, že jí bylo vyhrožováno jedním klanem poté, co odsoudila některé z jeho členů do vězení. Krátce nato pak spáchala sebevraždu za okolností, které dosud nebyly plně objasněny. Podle názoru šéfa oddělení pro boj s organizovaným zločinem při úřadu berlínského prokurátora je možné, že klany „bezesporu dělají vše, co je v jejich silách, aby ovlivnily důkazy“ na základě jejich zastrašovacích schopností. Jsou k dispozici videozáznamy dokazující nepřípustné chování Libanonců vůči soudním úředníkům, kteří se nedvažují jim oponovat. Soudkyně se nechala urážet dlouhých devět minut během soudního přelíčení bez toho, že by jen vznesla jedinou námitku vůči obviněnému. **Mnoho libanonských kriminálních odchází od soudů s pozoruhodně mírnými tresty, a pokud musí jít do vězení, tak tam využívají různých výhod a privilegií a pokračují ve své trestné činnosti i z vězení, zatímco osvobozující rozsudky jsou oslavovány jako vítězství nad německým státem.**

Ať je učiněno jakékoli opatření proti zločinům spáchaným libanonskými klany, soud a státní úřady často čelí riziku prohry a jsou ponecháni na holičkách oficiální politikou. Bývalý

prokurátor Roman Reusch byl odvolán ze svého postu ministrem spravedlnosti poté, co veřejně žádal přísnější opatření v boji proti libanonské kriminalitě. Namísto boje s libanonskými gangy je oficiální politikou snažit se zapojit jejich členy více intenzivněji do policejní práce. Senátor pro integraci v Berlíně vyzýval přistěhovaleckou mládež, aby propagovala tuto politiku uvnitř jejich gangů. Jeden z poslanců parlamentu za CDU se demonstrativně přátelil s prominentním členem jednoho kriminálního libanonského gangu.

Jsouce pod tlakem ze všech stran, nemůže policie počítat ani s podporou většiny veřejnosti. **Proimigrační aktivisté buď popírají, že uvedený problém existuje, nebo označují Němce za původce tohoto problému a mluví o fenoménu, popisovaném policií jako „kriminalizace menšin“ nebo „institucionální rasismus,“ zatímco organizace sdružující přistěhovalce mluví ve stejném tónu a požadují „denacifikaci“ policie a méně „rasistický“ tlak na podezřelé přistěhovalce.** Také sociální pracovníci se chápou téměř v každém případě jako oponenti policie. Mezitím se levičáci pokouší mobilizovat arabskou mládež jako spojence proti policii a nad tím vším se vznáší hlas liberálního novináře Malte Lehminga, který vysvětluje problémy jako výraz společenského pokroku a říká o libanonských a dalších členech gangů:

„Jsou mladí, stateční, mobilní, lační, ochotní riskovat, iniciativní. Takové lidi naše země potřebuje.“

Schůdné řešení není v dohledu a další eskalace konfliktu se dá očekávat poté, co počet Libanonců prudce narůstá a nová generace je mnohem méně integrovaná, než jejich rodiče. Podle brémské policie jsou dobře integrovaní Libanonci z významných klanů „absolutními výjimkami“. Na deportaci je příliš pozdě, poněvadž většina mladých Libanonců již má německé občanství. Dříve nebo později tak tento vývoj dosáhne bodu, kdy německý stát bude muset buď energicky zakročit, nebo učinit trapné doznání, že selhal.

Článek „Germans Are Considered Easy Prey“ vyšel na blogu Gates of Vienna 25. prosince 2012.